

KẺ TÓM TẮT TÁC PHẨM BUỔI HỌC CUỐI CÙNG

1. Dàn ý kể tóm tắt Buổi học cuối cùng

a. Mở bài:

- Đây là buổi học cuối cùng bằng tiếng Pháp ở 1 lớp tiểu học thuộc vùng An-Dát và Lo-ren (giáp với biên giới nước Phổ-tức nước Đức).
- Từ ngày mai, các trường sẽ phải dạy bằng tiếng Đức, ngôn ngữ của quân xâm lược.
- Buổi học cuối cùng diễn ra trong không khí trang nghiêm và xúc động.

b. Thân bài:

- Chú bé Phrăng:
  - + Vì không thuộc bài nên lúc đầu chú định trốn học, sau đó lại đến trường.
  - + Chú ngạc nhiên vì không khí yên ắng khác thường của lớp học.
  - + Choáng váng khi nghe thầy giáo tuyên bố đây là buổi học cuối cùng bằng tiếng Pháp.
  - + Tự giận mình vì thói ham chơi, lười học...
  - + Thấm thía lời dạy của thầy, chăm chú nghe thầy giảng bài.
  - + Cảm động trước hình ảnh lớn lao, cao đẹp của thầy Ha-men.
- Thầy Ha-men:
  - + Thái độ của thầy dịu dàng khác hẳn ngày thường.
  - + Thầy lên lớp với bộ y phục đặc biệt chỉ dành cho những dịp long trọng.
  - + Thầy ca ngợi tiếng Pháp và tôn vinh Tổ quốc của mình.
  - + Tâm trạng thầy hết sức xúc động: thể hiện qua giọng nói thiết tha, nghẹn ngào và hành động bất ngờ.

c. Kết bài:

- "Buổi học cuối cùng" là một tác phẩm hay, phản ánh niềm tự hào về tiếng Pháp và lòng yêu nước thiết tha của người dân nước Pháp.
- Hình ảnh chú bé Phrăng và thầy giáo Ha-men được tác giả miêu tả rất thành công, để lại ấn tượng trong lòng người đọc.

2. Em hãy tóm tắt truyện Buổi học cuối cùng - Bài văn mẫu số 1

Buổi học cuối cùng của tác giả An-phông-xơ Đô-đê như một tự truyện của chú bé Phrăng vùng An-dát. Những lời tâm sự, suy nghĩ hồn nhiên, ngây thơ nhưng vô cùng xúc động của chú bé từ lúc rời khỏi nhà để đi đến lớp học, và những gì diễn ra trong buổi học Pháp văn cuối cùng để lại dấu ấn, dư âm sâu đậm trong lòng người đọc.

Câu chuyện mở đầu bằng buổi sáng trễ giờ học của chú bé Phrăng. Bầu trời trong trẻo, những tiếng sáo hót véo von như có một mãnh lực ghê gớm khiến chú bé muốn bỏ trốn buổi học ngày hôm nay. Nhưng chú bé đã cưỡng lại được và một mạch chạy đến trường. Khi đi qua trụ sở xã, mọi người tụ tập rất đông với bầu không khí đầy căng thẳng, họ đứng ở băng dán cáo thị - nơi thường đăng những tin chẳng lành: thất trận, các mệnh lệnh của chỉ huy Đức,... Là một cậu bé nhanh nhạy, hiểu biết nên ngay lập tức Phrăng đã tự hỏi: "Lại có chuyện

gì nữa đây?”. Cùng với đó là câu nhắc nhở của bác phó rèn khiến cho Phăng càng lo lắng hơn.

Mở đầu câu chuyện là một buổi đi học trễ của cậu bé Phăng, ngoại cảnh tươi đẹp với bầu trời xanh, tiếng chim hót như đang níu kéo bước chân của cậu bé, khiến cho cậu bé muốn trốn học buổi hôm ấy. Thế nhưng chú đã cưỡng lại được mãnh lực đó, chạy tới trường, trên đường tới trường, chú cảm nhận được tin chẳng lành, bằng hiểu biết của mình chú đã tự hỏi “Lại có chuyện gì nữa đây?”. Khi tới trường, không khí trường học khác lạ đã tác động mạnh đến tâm hồn nhạy cảm của Phăng “tiếng ồn ào như chợ vỡ vang ra tận ngoài phố...” đã thay bằng sự vắng lặng đến phát sợ, ai nấy đều đã yên trong vị trí. Đặc biệt là khi Phăng đi học muộn nhưng thầy Hamen lại rất ân cần thay vì giận dữ “Phăng, vào chỗ nhanh lên con, lớp học sắp bắt đầu mà không có con”.

Trong bộ dạng ăn vận đẹp đẽ, sự xuất hiện của những người lớn tuổi, thầy Hamen nhẹ nhàng thông báo về buổi học Pháp văn cuối cùng, lời thầy nói trong nghẹn ngào và điều tồi tệ hơn đó là từ nay về sau nước Pháp không còn được học tiếng mẹ đẻ của mình nữa. Phăng đã hiểu ra tất cả những điều bất thường và khác lạ trong ngày hôm nay, cậu bé choáng váng, xúc động vô cùng và không kìm được dòng cảm xúc mà bật lên câu nguyên rủa “A! Quân khốn nạn...”. Có thể hiểu, đó không còn là lời của một cậu bé ngây thơ nữa, mà đó là lời của một con người yêu nước, trong giây phút ấy Phăng đã vô cùng hối hận vì những lần trốn học, bỏ bài, sự lãng quên những lần thầy thầy mắng mỏ.

Thầy Ha-men là một thầy giáo dạy Pháp văn. Tình yêu Tổ quốc thiết tha và tình cảm yêu thương con trẻ đã cho thầy sức mạnh tinh thần để gắn bó với một ngôi trường làng vùng núi An-dát xa xôi, hẻo lánh suốt bốn mươi năm trời. Bốn mươi năm trời cặm cụi với nghề dạy học, thầy không chỉ đem lại cho những lớp học trò của mình một vốn học thức tiếng Pháp, mà cái chính đã đem lại cho chúng tình yêu đất nước qua việc yêu mến và giữ gìn tiếng nói của dân tộc.

Để tô đậm tình yêu tiếng Pháp của thầy Ha-men, tác giả đã chú ý đi sâu miêu tả ngoại hình, ngôn ngữ, cử chỉ, hành động, và nhất là cảm xúc, tâm trạng của thầy: mặc lễ phục, dịu dàng nói với Phăng, tự trách mình, say sưa giảng giải về tiếng Pháp, đứng lặng yên trên bục giảng ngắm nhìn những đồ vật xung quanh, người tái nhợt khi nghe tiếng chuông nhà thờ điểm 12 giờ, nghẹn ngào khi chia tay học sinh, viết lên bảng dòng chữ Nước Pháp muôn năm, đứng tựa vào tường không nói được gì, giơ tay từ biệt học sinh...

Tác phẩm “Buổi học cuối cùng” của An-phông-xơ Đô-đê được viết ở ngôi thứ nhất, nó như là một tự truyện của cậu bé Phăng, những suy nghĩ và cảm nhận của cậu bé đã tạo nên tính chân thật và giàu cảm xúc cho truyện. Bằng ngôn ngữ giản dị, cách diễn đạt lôi cuốn, truyện đã đặt ra vấn đề có ý nghĩa muôn đời đó chính là lòng yêu nước gắn liền với tình yêu tiếng mẹ đẻ.

3. Tóm tắt văn bản Buổi học cuối cùng - Bài văn mẫu số 2

Tác giả An-phông-xơ Đô-đê với tác phẩm “Buổi học cuối cùng” mang đến cho người đọc những suy nghĩ hồn nhiên và tâm sự còn ngây thơ nhưng vô cùng xúc động của một chú bé vùng An-dát. Diễn biến trong buổi học cuối cùng đã để lại những dấu ấn sâu đậm trong lòng người đọc.

Không khí trường học thay đổi đến kì lạ, với tâm hồn của một chú bé nhạy cảm Phăng dễ dàng nhận ra những dấu hiệu ấy: nếu thông thường buổi học là những “tiếng ồn ào như chợ vỡ vang ra tận ngoài phố” “tiếng gõ bàn đóng mở”,... thì hôm nay tất cả chỉ là sự vắng lặng đến phát sợ, ai nấy đều đã ngồi vào chỗ. Và điều đặc biệt hơn, thầy Ha-men đối xử ân cần với Phăng thay vì giận dữ khi cậu bé đi học muộn: “Phăng, vào chỗ nhanh lên con, lớp học sắp bắt đầu mà không có con”. Thầy Ha-men ăn vận thật đẹp đẽ, sang trọng, thầy mặc

bộ quần áo chỉ dành cho những dịp quan trọng: chiếc áo sơ-đanh-gót, màu xanh lục, diềm lá sen gấp nếp mịn và đội cái mũ tròn bằng lụa đen thêu, cùng với đó là sự xuất hiện của những người lớn tuổi. Không khí của lớp học trở nên trang trọng, khác thường. Khi buổi học bắt đầu, thầy Ha-men bằng giọng dịu dàng đã thông báo đây là buổi học Pháp văn cuối cùng, và niềm mong mỏi lớn nhất của thầy đó là: “Thầy mong các con hết sức chú ý”. Từng lời nói của thầy như nghèn nghẹn lại nơi cổ họng, bởi từ nay về sau công dân nước Pháp sẽ không còn được học tiếng mẹ đẻ của mình nữa. Nghe những điều thầy thông báo Phăng choáng váng và hiểu ngay ra vì sao lại có không khí trang trọng của buổi học ngày hôm nay.

Trước nỗi xúc động tột cùng, cậu bé đã không kìm được cảm xúc mà bật lên tiếng nguyên rủa: A! Quân khốn nạn... lời nói ấy không còn là của một chú bé ngây thơ, mà đó là lời của một con người yêu nước. Sau giây phút ấy chú bé đã vô cùng hối hận vì đã trốn học, lãng phí thời gian, chú quên cả những lời thầy mắng mỏ khi không thuộc bài. Những lời thầy Ha-men nói như chạm vào tâm can mỗi người: thói thờ ơ không học tiếng Pháp của học trò, phụ huynh và thầy tự phê bình chính bản thân mình đã lơ là việc dạy trong những năm tháng qua. Những lời bộc bạch của thầy cho thấy thầy Ha-men là người có tình yêu sâu sắc với nghề nghiệp, có ý thức công dân và tinh thần yêu nước nồng nàn. Cảm xúc chân thành của thầy đã tác động đến mọi người xung quanh trong đó có cả Phăng.

Buổi học cuối cùng ai nấy đều chú ý lắng nghe, như nuốt từng lời thầy giảng, không khí tập trung ấy khiến ai cũng nghẹn ngào: “Ôi! Tôi sẽ nhớ mãi buổi học cuối cùng này”, khắc ghi lời thầy dặn: “tiếng Pháp là ngôn ngữ hay nhất thế giới, trong sáng nhất, vững vàng nhất: phải giữ lấy nó trong chúng ta và đừng bao giờ quên lãng nó, bởi vì khi một dân tộc rơi vào vòng nô lệ, chừng nào họ vẫn giữ được tiếng nói của mình thì chẳng khác gì nắm được chìa khóa chốn lao tù...”. Và xúc động hơn nữa trong những giờ phút cuối cùng của buổi học thầy Ha-men đã viết lên bảng dòng chữ: Nước Pháp muôn năm và ra hiệu cho mọi người kết thúc buổi học. Hành động của thầy vừa cho thấy lòng yêu nước nồng nàn vừa đượm buồn, đồng thời như lời thúc giục mọi người hãy lên đường đấu tranh, đem tiếng Pháp trở lại.

Ý nghĩa sâu xa của truyện Buổi học cuối cùng là chúng ta phải biết yêu quý, giữ gìn và học tập để nắm vững tiếng nói của dân tộc mình, bởi nó không chỉ là tài sản tinh thần quý báu của ông cha mà còn là phương tiện quan trọng để đấu tranh giành lại chủ quyền độc lập, tự do cho đất nước.

Tiếng nói của mỗi dân tộc được hình thành và vun đắp bằng sự sáng tạo của biết bao thế hệ qua hàng ngàn năm. Vì vậy, khi bị kẻ xâm lược đồng hoá về ngôn ngữ, nếu cam chịu để tiếng nói dân tộc bị mai một thì tất yếu đất nước sẽ rơi vào họa diệt vong.

Tiếng nói Việt Nam qua bốn nghìn năm lịch sử biểu hiện sức sống bất diệt của dân tộc Việt Nam. Hơn một nghìn năm bị phong kiến phương Bắc thống trị nhưng tiếng Việt vẫn tồn tại và phát triển ngày càng phong phú thêm lên. Dưới thời Pháp thuộc, các trường học chủ yếu dạy bằng tiếng Pháp nhưng tiếng Việt vẫn là tiếng nói được sử dụng rộng rãi trong đời sống hằng ngày của nhân dân, vẫn được trân trọng giữ gìn để đến hôm nay, chúng ta có thể tự hào là tiếng Việt giàu và đẹp.